

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 253.374 van 28 maart 2022
in de zaak A. 229.298/XIV-38.169**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : XXX

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 oktober 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 225.432 van 30 augustus 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.520 van 17 oktober 2019.

De verzoekende partij heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 september 2021, om 14 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charlotte Vanbeylen, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 22 juni 2017 neemt de verzoekende partij ten aanzien van verweerster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Verweerster stelt op 24 juli 2017 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 30 augustus 2019 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 22 juni 2017 houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 39/2, § 2, 39/65, eerste lid, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) en van de draagwijdte van de formelemotiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij voert in een eerste middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet worden opgenomen “in het licht van de volle werking van het Unierecht”. Nochtans bevat noch artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noch artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115) dergelijke motiveringsplicht. Naar luid van deze richtlijnbevestiging “houden de lidstaten rekening met” bepaalde belangen en elementen, zonder dat een uitdrukkelijke motiveringsplicht is voorzien. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 11 december 2014 in de zaak C-249/13, Boudjlida, wel bepaald dat de vreemdeling moet worden gehoord, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat de nationale autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit doch niet bepaald dat over de in artikel 5 van richtlijn 2008/115 vervatte elementen uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd in

een terugkeerbesluit. Ter staving van haar standpunt citeert de verzoekende partij nog uit arresten van het Hof van Cassatie, de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij voert in een tweede middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat, ook in de hypothese dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de overheid in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen moet opnemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Nochtans verplichten deze laatste bepalingen het bestuur ertoe om de determinerende motieven ter kennis te brengen maar niet om ook te motiveren waarom niet werd beslist in andere zin. Volgens de verzoekende partij volstaat het dus dat in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt toegelicht om welke reden toepassing wordt gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet, zonder aan te geven welke elementen niet werden aanzien als een beletsel voor een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij acht aldus de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden met het bestreden arrest.

De verzoekende partij voert in een derde middelonderdeel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overweegt dat de mededeling van de motieven nadat het beroep tot nietigverklaring werd ingediend (via een procedurestuk of het overleggen van het administratief dossier) de miskennis van de motiveringsplicht niet goedmaakt, huidige verweerster de mogelijkheid ontnemt haar beroepsrecht naar behoren uit te oefenen en de wapengelijkheid tussen de partijen in het gedrang brengt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen steunt zich hierbij op de onjuiste premisse dat een bijzondere motiveringsplicht bestaat wat de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgesomde elementen betreft.

De verzoekende partij verzoekt in een vierde middelonderdeel in ondergeschikte orde om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie

van de Europese Unie, namelijk of artikel 5 van richtlijn 2008/115 verenigbaar is met een nationale praktijk waarin de lidstaten rekening houden met de in dit artikel vervatte elementen, zonder omtrent die elementen expliciet te motiveren in het naderhand genomen terugkeerbesluit.

Beoordeling

5. Na te hebben verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 12 en 13 van richtlijn 2008/115, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest “dat, om de volle werking van het Unierecht – in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen”. Concreet merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de (huidige) verzoekende partij stelt dat zij zich heeft gesteund op een beslissing van 4 april 2017 waarmee een aanvraag van (huidige) verweerster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestond tegen een terugkeer naar het land van herkomst daar de voorgehouden aandoening onvoldoende ernstig was, doch dat de (huidige) verzoekende partij niet betwist dat deze laatste beslissing niet ter kennis van (huidige) verweerster werd gebracht. Daarom acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitzondering op de formelemotiveringsplicht te dezen niet van toepassing, namelijk het geval dat de betrokkene ten laatste op het ogenblik dat hem kennis werd gegeven van het bevel om het grondgebied te verlaten, kennis krijgt van de beslissing (te dezen van 4 april 2017) met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest dat “een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is aangetoond”.

6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van het kind doch houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole vermag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de bij hem aangevochten beslissing. Derhalve kan niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.

Al overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest eerst “dat, om de volle werking van het Unierecht – in het bijzonder de doeltreffende rechtsbescherming van de derdelander tegen een bevel om het grondgebied te verlaten – te garanderen, de motieven die er blijk van geven dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, in dat bevel moeten worden opgenomen”, hij besluit niet tot een schending van formelemotiveringsplicht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (dat inderdaad geen bijzondere motiveringsplicht oplegt) doch slechts van de formelemotiveringsplicht “in het licht van” dit laatste artikel.

Het wordt niet betwist, zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, dat de beslissing van 4 april 2017 waarmee verweersters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk werd verklaard omdat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestond tegen een terugkeer naar het land van herkomst daar de voorgehouden aandoening onvoldoende ernstig was, niet ter kennis werd gebracht van verweester. De verzoekende partij heeft zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen net op die beslissing gesteund om te stellen dat

verweersters gezondheidstoestand wel degelijk in aanmerking was genomen en er dus niet opnieuw uitdrukkelijk over moest worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten, dat de aanvankelijk bestreden beslissing vormt.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen niet tot een schending van de formelemotiveringsplicht op grond van een algemene vaststelling dat in de aanvankelijk bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over verweersters gezondheidstoestand maar slechts na de concrete vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat verweester geen kennis had van de beslissing van 4 april 2017 met een beoordeling van haar gezondheidstoestand en dus ook niet kon opkomen tegen die beoordeling. Volgens het bestreden arrest blijkt daarom niet dat de verzoekende partij voldoende rekening heeft gehouden met verweersters gezondheidstoestand. Slechts omdat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit het administratief dossier dus niet afdoende blijkt dat rekening werd gehouden met verweersters gezondheidstoestand, acht hij de formelemotiveringsplicht geschonden “in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet” omdat dit evenmin blijkt uit de aanvankelijk bestreden beslissing.

7. De kritiek van de verzoekende partij in de eerste drie middelonderdelen gaat uit van een verkeerde lezing van het bestreden arrest en kan derhalve niet tot de cassatie ervan leiden. Om die reden is de in het vierde middelonderdeel voorgestelde prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil en dient ze derhalve niet te worden gesteld.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 20 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques